

Nr 32.

Ankom till riksdagens kansli den 6 maj 1924 kl. 10 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anvisande av medel för främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar.

(1:sta avd.)

I en till riksdagen den 7 mars 1924 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 97, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

dels medgiva att skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län må under första halvåret 1925 av den andel av de under 1924 erlagda skogsvårdsavgifter, som skall redovisas till statskontoret, i mån av behov erhålla förskott, skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län med högst 79,500 kronor och skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län med högst 69,500 kronor, mot skyldighet att återbetala sålunda erhållna förskott genom motsvarande avdrag å de statsbidrag, som komma att tilldelas styrelserna för 1925 och sista kvartalet 1924,

dels ock till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar med flera områden för budgetåret 1924—1925 anvisa ett extra reservationsanslag av 20,000 kronor.

Beträffande utredningen i ärendet hänvisas till förenämnda stadsrådsprotokoll.

Utskottet har i sina utlåtanden nr 30 och 31 tillstyrkt Kungl. Maj:ts propositioner nr 95 och 96 med förslag om utsträckande av 1923 års skogsvårds lag att från och med den 1 januari 1925 gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland beträffande de skogar, som nu lyda under den s. k. dimensionslagen, samt om tillämpning i sagda läns landstingsområden från och med den 1 oktober 1924 av förordningen angående skogsvårdsstyrelser. Enligt dessa förslag skall den tillsyn å nämnda skogar, som för närvarande utövas av vissa tjänstemän vid skogsstaten, helt upphöra från och med förstnämnda dag, samt dessa skogar ställas under uppsikt av två skogsvårdsstyrelser, som skola inrättas en i vardera av Västerbottens och Norrbottens läns landstingsområden. I propositionerna förutsättes, att sagda skogsvårdsstyrelser skola träda i verksamhet den 1 oktober 1924.

I Kungl. Maj:ts nu förevarande proposition nr 97 behandlas dels frågan om reglering av förenämnda skogsstatstjänstemäns tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925, dels frågan om anslag för upprätthållande av de nya skogsvårdsstyrelsernas verksamhet under tiden 1 oktober 1924—31 december 1925, dels ock frågan om anslag till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar med flera områden, vilken fråga äger samband med frågan om anslag till berörda skogsvårdsstyrelser.

Frågan om reglering av den för dimensionslagens handhavande anställda skogsstatspersonalens tjänstgöringsförhållanden.

Vad först angår spørsmålet om reglering av omförmälda skogsstatstjänstemäns tjänstgöringsförhållanden efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustlanderna har i propositionen till en början lämnats en redogörelse för de olika kategorierna av dessa tjänstemän (skogsingenjörer, skogsfogdar och tillsyningsmän samt överjägmästarna i de distrikt där ifrågavarande skogar äro belägna) samt deras huvudsakliga befattning med ifrågavarande skogar.

I de i ärendet avgivna yttrandena hava olika förslag framställts angående ordnandet av ifrågavarande skogsstatspersonalens tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925. Efter att hava redogjort för dessa yttranden ävensom för ett inom jordbruksdepartementet utarbetat förslag i ämnet samt ett av kommunikationsverkens lönenämnd efter erhållen del av sistnämnda förslag avgivet utlåtande i ärendet har departementschefen anfört följande:

*Departements-
chefen.*

»Förenämnda förslag om skogsvårdslagens utsträckande att gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland beträffande de skogar, som nu lyda under dimensionslagen, avser att den befattning med dessa skogar, som för närvarande tillkommer omförmälda skogsstatspersonal, skall helt upphöra från och med den 1 januari 1925.

En given följd av förslagets antagande torde vara, att den extra ordinarie och extra skogsstatspersonal, som nu är anställd för dimensionslagens handhavande, kommer, i den mån den ej kan beredas annan tjänstgöring vid domänverket, att entledigas ur verkets tjänst från och med den 1 januari 1925. Då ifrågavarande personal för närvarande uppgår allenast till 6 skogsfogdar, därav en innehar ordinarie befattning som kronojägare, samt 4 extra ordinarie och 4 extra tillsyningsmän, synes det emellertid, på sätt domänstyrelsen framhållit, böra antagas, att åtminstone större delen av samma personal skall kunna — i den mån den ej övergår i de blivande skogsvårdsstyrelsernas tjänst — beredas fortsatt tjänstgöring vid domänverket efter den 1 januari 1925.

Vad därefter angår den ordinarie skogsstatspersonal, som är anställd för dimensionslagens handhavande, synes någon tvekan näppeligen böra råda därom, att den skyldighet att underkasta sig ändrad tjänstgöring respektive förflyttning till annan tjänst, som gäller för denna personal, bör i full utsträckning vinna tillämpning, därest personalens

befattning med ifrågavarande skogar kommer att upphöra. Visserligen torde detta föranleda, att befodringsutsikterna för domänverkets yngre personal i någon mån komma att försämrans, men torde denna försämring knappast bliva så betydande, att någon mera kännbar olägenhet för berörda personal därigenom kommer att uppstå. Det torde nämligen kunna förväntas, att en stor del av den för dimensionslagens tillämpning anställda personalen kommer att övergå i de blivande skogsvårdsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län tjänst — även om dessa, på sätt jag i det följande skall närmare utveckla, ej torde böra åläggas någon *skyldighet* att anställa samma personal. Skogsvårdsstyrelserna torde nämligen finna det angeläget att försäkra sig om ifrågavarande erfarna och skolade personals biträde, då styrelserna skola övertaga den ingalunda lätta uppgiften att handhava skogsvårdslagens tillämpning i nu ifrågavarande trakter. Jag tillåter mig jämväl framhålla, att skogsvårdsstyrelsernas personalbehov, såsom jag i det följande kommer att närmare omnämna, torde böra beräknas åtminstone till 5 länsjägmästare och biträdande länsjägmästare samt 18 läns-skogvaktare.

Med hänsyn till vad sålunda anförts och då beträffande de skogsingenjörer och tillsyningsmän, för vilka 1920 års avlöningsreglemente är gällande, skyldigheten att underkasta sig ändrad tjänstgöring respektive förflyttning är så vidsträckt, att hinder ej kan anses möta att omedelbart efter dimensionslagens upphörande bereda dessa befattningshavare, i den mån de då ej övergått i skogsvårdsstyrelsernas tjänst, annan tjänstgöring inom domänverket, finner jag ett överförande av samma befattningshavare å indragningsstat, vare sig definitivt eller tillsvidare, ej böra ifrågakomma. Ej heller i övrigt finner jag någon ändring i avlöningsreglementet vara påkallad beträffande dessa befattningshavare. Därest förenämnda lagförslag antages, torde Kungl. Maj:t böra föreskriva, att ifrågavarande befattningar vid uppkommen ledighet ej skola återbesättas.

Beträffande härefter de skogsingenjörer och tillsyningsmän, som kvarstå å äldre lönestat, äro även dessa i viss omfattning skyldiga att underkasta sig ändrad tjänstgöring, och torde med hänsyn härtill ej heller i fråga om dem ett överförande å indragningsstat efter den 1 januari 1925 böra äga rum. Då emellertid den skyldighet, som i nyss angivna avseende är stadgad för ifrågavarande befattningshavare, är mera begränsad än den, som i motsvarande avseende gäller enligt 1920 års avlöningsreglemente, synes det ej uteslutet, att under viss övergångstid efter den 1 januari 1925 svårighet kan uppstå att tilldela dessa befattningshavare annan tjänstgöring vid domänverket av den art, att de äro skyldiga mottaga densamma. Med hänsyn härtill och då enligt bestämmelserna i förenämnda kungörelse den 17 juni 1908 nu ifrågavarande befattningshavare äga uppbära dem tillkommande tjänstgöringspenningar endast för den tid, som de verkligen tjänstgjort, synes beträffande dem, i anslutning till förenämnda inom jordbruksdepartementet utarbetade för-

slag, en föreskrift böra meddelas av innehåll, att sådan befattningshavare skall äga uppbära lön och tjänstgöringspenningar jämväl för tid, varunder han ej tjänstgjort till följd därav, att de med tjänsten förenade göromål överflyttats å annan myndighet samt tjänstemannen ej tilldelats annan tjänstgöring, som han är pliktig bestrida. Därjämte torde för tryggande av sådan befattningshavares rätt att tillgodoräkna sig tid, som nyss sagts, för erhållande av stadgad löneförhöjning en uttrycklig föreskrift i detta avseende böra meddelas. Nu angivna föreskrifter torde lämpligen böra inrymmas i 33 § av 1920 års avlöningsreglemente i samband med där upptagen bestämmelse om ifrågavarande befattningshavares rätt att erhålla avlöning enligt äldre lönestat. Förslag om sådan ändring i avlöningsreglementet torde jag få tillfälle framställa, då jag senare i dag kommer att underställa Kungl. Maj:ts prövning frågan om förlängning av reglementets giltighetstid.

I vissa av de i ärendena avgivna yttranden har föreslagits, att skyldighet skulle stadgas för nuvarande skogsingenjörer att efter dimensionslagens upphörande under viss övergångstid tjänstgöra hos de blivande skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län. Då emellertid varken enligt 1920 års avlöningsreglemente eller 1908 års förenämnda kungörelse skogsingenjör kan anses pliktig att mottaga tjänstgöring hos skogsvårdsstyrelse, finner jag dessa förslag ej förtjäna avseende.

Kommunikationsverkens lönenämnd har å andra sidan ifrågasatt, huruvida ej såsom villkor för att ifrågavarande skogsvårdsstyrelser skulle komma i åtnjutande av statsbidrag i och för skogsvårdslagens tillämpning för dem borde föreskrivas skyldighet att tillsvidare i sin tjänst antaga och avlöna ifrågavarande skogsstatspersonal, i främsta rummet de befattningshavare, som kvarstode å äldre lönestat. Enär emellertid en dylik skyldighet ej skulle motsvaras av någon förpliktelse å vederbörande befattningshavares sida att antaga erbjuden tjänst hos styrelserna, synes betydelsen av den ifrågasatta anordningen vara skäligen ringa. Därjämte torde det näppeligen vara lämpligt att, såsom berörda anordning innebär, *ovillkorligen* begränsa styrelsernas valrätt vid utseende av deras forstliga personal till kretsen av nuvarande ordinarie skogsingenjörer och tillsyningsmän. Med hänsyn härtill och då, såsom jag förut framhållit, det kan med fog antagas, att styrelserna även utan särskild föreskrift därom komma att i stor utsträckning anställa ifrågavarande personal i sin tjänst, finner jag mig ej böra tillstyrka den av lönenämnden ifrågasatta anordningen.

Vad slutligen angår frågan om reglering av de fyra överjägmästardistrikt, som beröras av den föreslagna lagstiftningsåtgärden, finner jag dels med hänsyn till vad i förenämnda promemoria anförts och dels på grund därav, att frågan om domänverkets omorganisation inom en nära framtid torde komma att upptagas till förnyad utredning, någon dylik reglering ej nu böra ifrågasättas.

Av den ståndpunkt, som jag i det föregående intagit till frågan om ordnandet av hithörande skogsstatspersonals tjänstgöringsförhållanden efter den 1 januari 1925, torde framgå, att något särskilt anslag ej för närvarande bör äskas för beredande av ersättning åt domänfonden för avlöning av samma personal efter berörda dag.»

För egen del vill utskottet, som ansluter sig till vad departementschefen sålunda anfört, särskilt framhålla vikten av att, till förhindrande av att de redan nu mindre goda befodringsutsikterna inom domänverket ytterligare försämras, skogsvårdsstyrelserna i största möjliga utsträckning i sin tjänst anställer nu ifrågavarande personal.

Utskottet.

Härefter övergår utskottet till frågan om anslag för upprätthållande av de nya skogsvårdsstyrelsernas verksamhet under tiden 1 oktober 1924—31 december 1925.

Frågan om anslag till skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län.

Såsom ovan nämnts har utskottet i utlåtande nr 31 tillstyrkt Kungl. Maj:ts i proposition nr 96 framställda förslag om tillämpning i Västerbottens och Norrbottens läns kustland från och med den 1 januari 1925 av förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift. Detta förslag innebär, att 90 procent av de skogsvårdsavgifter, som efter förordningens ikraftträdande i kustlanden komma att inflyta för därstädes avverkat virke, skola inlevereras till skogsvårdsstyrelserna i länen och komma dessa till godo. Departementschefen har ansett självfallet, att dessa medel i första hand böra användas för bestridande av kostnaderna för styrelsernas verksamhet. Då emellertid berörda andel av de skogsvårdsavgifter, som vid bifall till förslaget komma att erläggas i kustlanden under 1925, ej kan redovisas till skogsvårdsstyrelserna förrän i början av 1926, har samma andel ej ansetts böra tagas i anspråk för täckande av styrelsernas medelsbehov under tiden före den 1 januari 1926. Härav torde följa, att berörda behov, såsom departementschefen framhållit, i sin helhet bör tillgodoses genom statsanslag.

Behovet av statsanslag.

Beloppen av årligen inflytande skogsvårdsavgifter hava i propositionen ej ansetts böra beräknas högre än till 40,000 kronor för Västerbottens läns kustland och 35,000 kronor för Norrbottens läns kustland. Enligt nyssnämnda förslag skola emellertid 10 procent av dessa belopp redovisas till statskontoret för att i mån av behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket, vadan de andelar av samma belopp, som direkt skulle tillgodokomma de nya skogsvårdsstyrelserna, skulle uppgå för Västerbottens län till 36,000 kronor och för Norrbottens län till 31,500 kronor.

Beloppet av de skogsvårdsavgifter, som kunna väntas att inflyta i kustlanden.

Administrationskostnaderna hava för tiden 1 oktober 1924—31 december 1925 uppskattats för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län till 120,000 kronor och för skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län till 100,000 kronor.

*Behovet av
anslag för
främjande
av skogsvård
i kustland.*

Vid beräkning av de nya skogsvårdsstyrelsernas medelsbehov under nyss angivna tid har i propositionen vidare undersökts huruvida och till vilket belopp medel böra ställas till dessas förfogande för direkt understödjande av skogsvårdsåtgärder inom styrelsernas verksamhetsområden.

Härvid torde till en början erinras om att riksdagen för vart och ett av åren 1918—1922 samt för budgetåret 1923—1924 anvisat ett extra reservationsanslag å 98,000 kronor för främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna och Idre socknar, att av Kungl. Majt i mån av tillgång tilldelas vederbörande hushållningssällskap under förutsättning, att landsting och hushållningssällskap, tillsammans eller ettdera av dem, till berörda ändamål bidragit med belopp, motsvarande minst en tredjedel av statsbidraget, samt under villkor dels att anslag från sålunda av statsmedel och från orten anvisade medel icke finge utgå till bolag, dels ock att vederbörande hushållningssällskap skulle vara skyldigt att efter årets utgång till vederbörande länsstyrelse avgiva redogörelse över användningen av samtliga för ändamålet erhållna bidrag.

Efter en redogörelse över avgivna yttranden, i vad angår behovet av statsbidrag för skogsvårdens främjande i Västerbottens och Norrbottens läns kustland efter det skogsvårdslagen antagits att gälla därstädes, har departementschefen anfört följande:

*Departements-
chefen.*

»I likhet med domänstyrelsen finner jag det vara av behovet påkallat, att därest skogsvårdslagen utsträcker att gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland från och med den 1 januari 1925, de blivande skogsvårdsstyrelserna i nämnda län redan under 1925 erhålla bidrag av statsmedel för understödjande av skogsvården å de skogar, som komma att lyda under lagen. Det ligger nämligen i öppen dag, att den skogsvårdande verksamhet, som skogsvårdsnämnderna under en följd av år med bidrag av statsmedel bedrivit inom länens kustland, efter skogsvårdslagens ikraftträdande därstädes bör fullföljas och utvecklas av de nya skogsvårdsstyrelserna. Skall detta kunna ske, torde det emellertid vara nödvändigt, att staten alltjämt ekonomiskt understödjer denna verksamhet.

Beträffande storleken av det statsanslag, som i sådant avseende erfordras under 1925, lärer det visserligen, på sätt domänstyrelsen framhållit, böra antagas, att ett ökat behov att erhålla understöd från staten för ifrågasättande ändamål kommer att yppas efter skogsvårdslagens ikraftträdande i kustland, men torde detta ökade behov näppeligen komma att framträda i mera avsevärd mån under skogsvårdsstyrelsernas första verksamhetstid. Därjämte är att märka, att det nu ifrågasatta anslaget torde, i likhet med vad som gäller om de statsbidrag, som utgå till de nuvarande skogsvårdsstyrelserna, böra ställas till de nya skogsvårdsstyrelsernas förfogande utan villkor om ortsbidrag, samt att med hänsyn härtill det för närvarande näppeligen synes böra ifrågasättas, att anslaget höjes utöver det belopp, som nu utgår av statsmedel för understödjande av den enskilda skogsvården i

kustlandena. På grund härav och då, på sätt domänstyrelsen framhållit, sistnämnda belopp kan beräknas till 78,000 kronor, finner jag detta belopp böra läggas till grund för beräkning av medelsbehovet i förevarande avseende under 1925. Jag förutsätter emellertid härvid, att landstingen och hushållningssällskapen i Västerbottens och Norrbottens län, oaktat, såsom nämnt, lämnande av ordsbidrag ej bör uppställas såsom villkor för åtnjutande av bidrag från statsanslaget, jämväl för tiden efter den 1 januari 1925 komma att anvisa medel för ifrågakvarande ändamål i väsentligen samma utsträckning som för närvarande.

Beträffande fördelningen mellan de blivande skogsvårdsstyrelserna av det nu ifrågasatta statsanslaget ansluter jag mig till den av domänstyrelsen härutinnan hävdade uppfattningen, att anslaget bör delas lika mellan de båda styrelserna.

På grund av vad jag nu anført och under hänvisning till den beräkning av de nya skogsvårdsstyrelsernas administrationskostnader för tiden 1 oktober 1924—31 december 1925, som jag i det föregående framlagt, anser jag det totala medelsbehovet för nyssangivna tid böra upptagas för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län till (120,000 + 39,000) 159,000 kronor och för skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län till (100,000 + 39,000) 139,000 kronor eller för båda styrelserna till 298,000 kronor.»

De sålunda gjorda beräkningarna föranleda icke någon erinran från utskottets sida.

Utskottet.

Vad angår frågan om anvisande av statsanslag för främjande av skogsvård i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925 återkommer utskottet härtill här nedan.

Beträffande frågan om sättet för anvisande av de statsmedel, som erfordras för täckande av de nya skogsvårdsstyrelsernas ovan angivna behov, torde först böra erinras att riksdagen för vart och ett av åren 1921 och 1922 samt budgetåret 1923—1924 anvisat ett extra reservationsanslag å 150,000 kronor till skogsvårdens främjande, av vilket anslag bidrag utgått till de nuvarande skogsvårdsstyrelserna dels för bestridande av dessas administrationskostnader och dels för understödande av skogsvårdsåtgärder. Beträffande det för budgetåret 1923—1924 anvisade anslaget, vilket anslag avser bidrag för kalenderåret 1923, har riksdagen medgivit Kungl. Maj:t att i mån av förefallande behov fördela detsamma mellan vederbörande skogsvårdsstyrelser. Skogsvårdsstyrelse, som erhållit bidrag från ifrågakvarande anslag, äger efter gottfinnande använda bidraget för täckande av sina förvaltningskostnader eller främjande av skogsvårdsåtgärder.

Sättet för anvisande av erforderliga medel till skogsvårdsstyrelserna.

Efter att hava lämnat en redogörelse för vad domänstyrelsen och statskontoret i nu förevarande avseende anført har departementschefen för egen del yttrat följande:

Departements-
chefen.

»På sätt jag tidigare framhållit, torde de nya skogsvårdsstyrelsernas förut-
angivna medelsbehov under 1925 och sista kvartalet 1924 i sin helhet böra
täckas genom anslag av statsmedel. I likhet med domänstyrelsen finner jag
det önskvärt, att berörda medel anvisas under enahanda villkor som före-
nämnda anslag å 150,000 kronor till skogsvårdens befrämjande samt ställas
till förfogande genom höjning av berörda anslag. Vad angår det för budget-
året 1924—1925 äskade anslaget för skogsvårdens befrämjande, har emeller-
tid någon höjning av detta anslag ej ifrågasatts i statsverkspropositionen till
innevarande års riksdag, enär anslaget avser bidrag till de nuvarande skogs-
vårdsstyrelserna under kalenderåret 1924 och vid sådant förhållande förhöj-
ning av anslaget för tillgodoseende av de nya skogsvårdsstyrelsernas behov
under 1925 ej ansetts lämpligen kunna äga rum. Däremot torde intet vara
att erinra däremot, att det anslag, som kommer att anvisas för budgetåret
1925—1926 till skogsvårdens befrämjande under 1925, förstärkes i sådan
grad, att jämväl de nya skogsvårdsstyrelsernas behov under samma år och
sista kvartalet av 1924 därur kan täckas. För vinnande av detta syfte bör
sistnämnda anslag höjas med det belopp, 298,000 kronor, vartill berörda be-
hov i det föregående beräknats, eller till 448,000 kronor, och bör framställ-
ning härom göras till 1925 års riksdag.

Då emellertid medel å nyss angivna anslag ej bliva disponibla förrän från
och med den 1 juli 1925, läser den nu förordade lösningen av frågan om
anslag till de nya skogsvårdsstyrelserna förutsätta, att erforderliga förskott
ställas till dessas förfogande för tillgodoseende av deras behov för tiden före
berörda dag. Beträffande sättet för beredande av dylika förskott finner jag
den av statskontoret härutinnan anvisade utvägen, att förskotten skulle till-
handahållas skogsvårdsstyrelserna från de under 1924 erlagda skogsvårds-
avgifter, som i början av 1925 skola redovisas till statskontoret för att i
mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser,
innefatta ett beaktansvärt uppslag. Då sagda avgifter, vilka torde kunna
beräknas uppgå till minst 200,000 kronor, ej lämpligen kunna fördelas bland
därtill berättigade skogsvårdsstyrelser förrän i slutet av 1925, komma dessa
skogsvårdsstyrelser ej att tillskyndas någon olägenhet, om en del av samma
avgifter under första halvåret 1925 disponeras på nyss angivna sätt. Ej
heller från de nya skogsvårdsstyrelsernas synpunkt torde något vara att
erinra mot statskontorets berörda förslag. Den omständigheten, att de nya
skogsvårdsstyrelserna ej skulle utfå ifrågavarande förskott förrän i början
av 1925, torde för dem ej medföra nämnvärd olägenhet, enär de utan svä-
righet genom tillfälliga lån torde kunna bereda sig medel för bestridande
av de jämförelsevis obetydliga utgifter, som de dessförinnan måste vidkän-
nas. På grund härav och då, såsom statskontoret framhållit, någon ränta
å ifrågavarande förskott ej torde böra beräknas, finner jag mig böra till-
styrka, att de nya skogsvårdsstyrelserna berättigas att under första halvåret
1925 i mån av behov hos statskontoret utfå förskott från förenämnda skogs-
vårdsavgifter med högst hälften av det belopp, vartill styrelsernas medels-

behov under 1925 samt sista kvartalet 1924 i det föregående beräknats, eller skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län med högst 79,500 kronor och skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län med högst 69,500 kronor, mot skyldighet att återbetala sålunda erhållna förskott genom motsvarande avdrag å de statsbidrag, som komma att tilldelas styrelserna för 1925 och sista kvartalet 1924.

Da disponerandet av ifrågavarande skogsvårdsavgifter på nu föreslaget sätt ej torde kunna ske utan riksdagens medgivande, torde sådant medgivande nu böra begäras.

De närmare föreskrifterna rörande förskottens utlämnande och återbetalning torde, på sätt statskontoret framhållit, böra ankomma på Kungl. Maj:t att meddela.

Jag tillåter mig i detta sammanhang framhålla, att den sålunda föreslagna anordningen att bereda de nya skogsvårdsstyrelserna erforderliga medel under första halvåret 1925 ej kommer att få någon motsvarighet under följande år. Visserligen torde även under dessa år de statsbidrag, som då komma att tilldelas de nya skogsvårdsstyrelserna, bliva tillgängliga först från och med den 1 juli, men är härvid att märka, att från och med 1926 skogsvårdsavgifter komma att inflyta till styrelserna i början av varje år samt att, så vitt nu kan bedömas, dessa avgifter åtminstone i huvudsak torde komma att förslå till bestridande av de utgifter, som styrelserna måste vidkännas, intill dess statsbidragen bliva disponibla.»

Mot vad av departementschefen sålunda ifrågasatts har utskottet intet att erinra.

Utskottet.

Vad slutligen angår frågan om anvisande av medel för främjande av skogs vård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925 har departementschefen efter återgivande av domänstyrelsens och statskontorets förslag i ämnet anfört följande:

»Även jag anser, att, därest skogsvårdslagen antages att gälla i kustlanden från och med den 1 januari 1925, ett särskilt statsanslag bör anvisas för budgetåret 1924—1925 till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar under 1925. Vad angår storleken av detta anslag, finner jag ej anledning till erinran mot det av domänstyrelsen härutinnan föreslagna beloppet, 20,000 kronor, som torde i stort sett motsvara det bidrag, som för närvarande utgår av statsmedel för nyss angivna ändamål. Från ifrågavarande anslag torde dock understöd böra lämnas jämväl till de i kustlanden belägna skogar, som lyda under lappmarkslagen, vilka skogar äro avsedda att kvarstå under skogsstatens tillsyn och sålunda bliva uteslutna från rätt att erhålla bidrag från de blivande skogsvårdskassorna i länen. Någon höjning av anslaget belopp torde emellertid ej härav föranledas. Då tillsynen å ifrågavarande skogar helt utövas av skogsstatens personal, synas övervägande skäl tala för att anslaget, på sätt

Frågan om anslag för främjande av skogsvård i lappmarkerna m. fl. områden.

domänstyrelsen föreslagit, ställes till styrelsens förfogande att enligt av Kungl. Maj:t meddelade föreskrifter användas för angivet ändamål. Härav torde följa, att anslaget bör anvisas utan villkor om ortsbidrag. Ehuru tilldelning från anslaget givetvis huvudsakligen och i första rummet bör ske till de mindre skogsägarna, torde, därest anslagets förvaltning kommer att handhavas på sätt nyss angivits, tillräckliga skäl ej föreligga att under alla förhållanden utesluta bolag från rätt till bidrag från detsamma, vadan något villkor i sådant syfte ej torde böra uppställas. I likhet med förenämnda anslag å 98,000 kronor torde nu ifrågavarande anslag böra anvisas såsom extra reservationsanslag.

Av den ståndpunkt, som jag sålunda intagit beträffande sistnämnda anslagsfråga samt frågan om anslag till de nya skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län, följer, att det belopp å 98,000 kronor, som i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag beräknats för budgetåret 1924—1925 till främjande av skogsvård å enskildas skogar i nämnda län samt Särna och Idre socknar, ej behöver tagas i anspråk för berörda ändamål utom så vitt angår 20,000 kronor, som enligt vad förut nämnts böra äskas för understödjande av skogsvård i lappmarkerna m. fl. områden.»

Utskottet.

Utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag jämväl i nu angiven del.

Under återopande av det ovan anförda hemställer utskottet,

att riksdagen må

dels medgiva, att skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län må under första halvåret 1925 av den andel av de under 1924 erlagda skogsvårdsavgifter, som skall redovisas till statskontoret, i mån av behov erhålla förskott, skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län med högst 79,500 kronor och skogsvårdsstyrelsen i Norrbottens län med högst 69,500 kronor, mot skyldighet att återbetala sålunda erhållna förskott genom motsvarande avdrag å de statsbidrag, som komma att tilldelas styrelserna för 1925 och sista kvartalet 1924,

dels ock till främjande av skogsvård å enskildas skogar i lappmarkerna samt Särna och Idre socknar med flera områden för budgetåret 1924—1925 anvisa ett extra reservationsanslag av 20,000 kronor.

Stockholm den 5 maj 1924.

På jordbruksutskottets vägnar:

O. NILSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 30.